

George Enescu

SUITA ÎN STIL VECHI

SUITE DANS LE STYLE ANCIEN

OPUS 3

Pentru pian solo

Pour piano seul

Ediție îngrijită de dr. Oana Rădulescu Velcovici

GRAFOART

George ENESCU

George Enescu s-a născut pe 19 august 1881, Liveni-Vârnay, azi George Enescu, județul Botoșani, România. A fost compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor, fiind considerat cel mai important muzician român.

A început să cânte la 4 ani și să compună la 5 ani, fiind considerat un copil-minune. Primele noțiuni muzicale le primește de la tatăl său și de la un vestit lăutar, Niculae Chioru. Între anii 1888 și 1894 studiază la Conservatorul din Viena, având profesori, printre alții, pe Joseph Hellmesberger jr. (vioară) și Robert Fuchs (compoziție). După absolvirea Conservatorului din Viena cu medalia de argint, își continuă studiile la Conservatorul din Paris, între anii 1895 și 1899, sub îndrumarea lui Martin Pierre Marsick (vioară), André Gédalge (contrapunct), Jules Massenet și Gabriel Fauré (compoziție).

În lucrările sale, s-a inspirat din folclorul ținuturilor natale, dar evoluția sa a reflectat o tendință către o utilizare din ce în ce mai sublimă a acestuia. La data de 6 februarie 1898 are debutul în calitate de compozitor în cadrul Concertelor Colonne din Paris cu Suita simfonică Poema Română, inspirată de muzica doinitorilor din Liveni și a lăutarilor din Cracalia. Din perioada studiilor la Paris datează cele patru „simfonii de școală”, Poema Română op. 1 (1897) pentru orchestră și cor bărbătesc, Sonata nr. 1 pentru pian și vioară în Re major, op. 2 (1897), Suita nr. 1, în sol minor, în stil vechi pentru pian, op. 3 (1897), Sonata nr. 2 pentru pian și vioară în fa minor, op. 6 (1899), lucrări care i-au adus recunoașterea tânărului compozitor.

În perioada lucrului la opera sa Oedip (terminată în 1931), Enescu a terminat o serie de lucrări simfonice și camerale, reprezentative pentru stilul de maturitate al compozitorului: Simfonia nr. 2 în La major, op. 17 (1914), Suita pentru orchestră nr. 2 în Do major, op. 20 (1915), Simfonia nr. 3 în Do major, op. 21 (1918 – 1921), precum și Cvartetul de coarde în Mi bemol major, op. 22, nr. 1 (1920), Sonata pentru pian în fa diez minor, op. 24, nr. 1 (1924), Sonata pentru pian și vioară nr. 3, în la minor, în caracter popular românesc, op. 25 (1926). Au urmat Sonata pentru pian și violoncel în Do major, op. 26, nr. 2, Suita sătească nr. 3 în Re major, op. 27 (1939), două simfonii neterminate (reconstituite și orchestrate de compozitorul Pascal Bentoiu), Cvartetul de coarde în Sol major, op. 22 nr. 2 (1951), Simfonia de cameră pentru 12 instrumente soliste, op. 33 (1954) și Vox Maris, op. 31, poem simfonic pentru cor mixt cu solo de tenor și soprană, orchestră mare (1954).

După cel de-al doilea război mondial, George Enescu părăsește definitiv România și se stabilește la Paris, unde se stinge din viață în 1955.

Dedicată respectuos domnișoarei Murer.

A Mademoiselle Murer respectueusement dédié.

SUITA ÎN STIL VECHI

SUITE DANS LE STYLE ANCIEN

pentru pian solo

pour piano seul

I. PRELUDIU

I. PRÉLUDE

Grave

George Enescu
op. 3

ff

m.g.

sempre ff

p e legato

II.
FUGĂ
la 3 voci

II.
FUGUE
à 3 voix

Allegro moderato

mezza voce

4

7

m.g.

10

III.
ADAGIO

III.
ADAGIO

Prima volta mezza voce

legato

Seconda volta pianissimo

This system contains the first two staves of music. The upper staff is in treble clef and the lower staff is in bass clef. The key signature has two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is common time (C). The music is marked 'legato'. The first staff begins with a melodic line in the right hand, and the second staff provides a harmonic accompaniment in the left hand. A dynamic marking 'pianissimo' is indicated below the second staff.

3

This system contains the next two staves of music. It begins with a measure rest of 3 measures in the upper staff. The musical notation continues with melodic and harmonic lines in both hands.

5

This system contains the final two staves of music on the page. It begins with a measure rest of 5 measures in the upper staff. The piece concludes with a final chord in both hands.

IV.
FINALE

IV.
FINALE

Presto

Musical score for IV. FINALE, Presto, measures 1-10. The score is written for piano in 3/4 time, key of B-flat major. It consists of four systems of grand staff notation (treble and bass clefs). The first system (measures 1-3) starts with a forte (*ff*) dynamic. The second system (measures 4-6) features a mezzo-forte (*mf*) dynamic. The third system (measures 7-9) returns to a forte (*ff*) dynamic. The fourth system (measures 10-12) begins with a piano (*p*) dynamic and then moves to mezzo-forte (*mf*). The music is characterized by rapid sixteenth-note passages and dynamic contrasts.